

РЕШЕНИЕ

№ 12432

гр. София, 19.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4209** по описа за **2024** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Й. Е. А., подадена от адв. Г., срещу Решение № 74/05.01.2024 г., постановено по НАХД № 6032/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш. Претендира разноски.

От Й. Е. А. чрез адв. П. е подадена и частна жалба срещу Определение № 1012/18.03.2024 г. по НАХД № 6032/2023 г., постановено по реда на чл. 248 ГПК. Иска се определението да бъде отменено и да се намалят присъдените разноски на ответника за въззивната инстанция до размера от 50 лева.

В съдебно заседание касаторът и частен жалбоподател се представлява от адв. Г., който поддържа жалбите. Претендира разноски за две съдебни инстанции по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА.

Ответникът по жалбите – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в съдебно заседание се представлява от юрк. Г., която изразява становище за тяхната

неоснователност. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш Серия К № 7202980, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, на Й. Е. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв.

С оглед изхода на спора Й. Е. А. е осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 02.03.2023 г. в 20:15 ч., в [населено място] на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], с мобилна система за видеоконтрол „АТСС“ № MD1195 е заснет лек автомобил „Б.“, модел „530 D X.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Й. Е. А., движещ се със скорост след приспаднал толеранс от 97 км/ч при ограничение на скоростта, указано с пътен знак „В-26“, от 70 км/ч. Извършеното деяние е квалифицирано като нарушение чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, поради което е издаден процесният ЕФ.

За да потвърди ЕФ, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касационната инстанция намира, че електронният фиш съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Касаторът не оспорва обстоятелството, че на процесната дата и място се е движил с превишение на разрешената допустима скорост от 27 км/ч. Деянието правилно е квалифицирано като нарушение на нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП.

Неоснователни са доводите в жалбата, че при установяване на нарушение на максимално допустимата скорост с мобилни АТСС е недопустимо издаването на ЕФ, а следва да се приложи общия ред със съставяне на АУАН и НП. Настоящата инстанция изцяло споделя подробно изложените мотиви от въззивния съд и не следва същите да бъдат повтаряни. Правилата за издаване на АУАН и НП, разписани в ЗАНН, в случаи като процесния, са дерогирани от изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Посочената разпоредба определя процесуалния ред за ангажиране на административнонаказателна отговорност и формалните изисквания към санкционния акт в зависимост от това дали нарушението е констатирано от техническо средство без човешка намеса или с техническо средство, но непосредствено използвано и управлявано от съответно длъжностно лице. При установяване на нарушението от

съответното техническо средство, електронният фиш се издава в отсъствието и на нарушителя, и на контролен орган. Самият фиш представлява типизиран документ, възпроизвеждащ установени неприсъствено факти, като в случаите на чл. 189, ал. 4 ЗДвП акт за установяване на нарушение не се издава и тази фаза на производството не съществува.

Лишено от правен смисъл е твърдението в касационната жалба, че данните от АТСС реално не са съхранявани. Съгласно чл. 16, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, данните за нарушенията се съхраняват до приключване на административнонаказателната преписка във формата и вида, изготвен от АТСС. При необходимост същите могат да се отпечатват. Видно от протокола за използване на АТСС, на 02.03.2023 г. за периода на работа на последното 19:30 ч.- 21:30 ч. са регистрирани общо 58 броя нарушения, данните от стационарно преносимия уред за контрол на скорост са автоматично прехвърлени чрез 3G/4G и са проверени на 06.03.2023 г. от началника на ОПП- СДВР.

Неоснователни са доводите за допуснати нарушения по отношение на реквизитите на протокола за използване на АТСС. Видно от същия, той има изискуемото съдържание, посочено в Приложение към чл. 10, ал. 1. Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.

Неоснователни са твърденията за нарушение при монтажа и експлоатацията на АТСС. По делото е налице снимков материал от начина на поставяне на АТСС, който е в съответствие с чл. 10, ал. 3 и чл. 11, ал. 1, предл. последно от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. Твърденията за неправилно разположение и превратно ползване на уреда за измерване на скоростта не са подкрепени с никакви доказателства, а тежестта да докаже тези твърдения е на касатора. Т. доказване обаче не е сторено, а с представените снимки на разположението на АТСС на участък от пътя се установява спазване на законовите изисквания.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За нарушението е наложено предвиденото в кореспондиращата му санкционна норма на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП административно наказание. Правилно районният съд е потвърдил ЕФ.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичката и правна сложност на спора.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че частната жалба е подадена в срока по чл. 248, ал. 3 ГПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното определение е отхвърлено искането на Й. Е. А. за изменение на въззивното решение в частта за разноските като бъде намален размерът на присъденото на ответника юрисконсултско възнаграждение от 80 на 50 лева.

Правилно въззивният съд е отчел, че така определеното възнаграждение е в минималния предвиден размер. Касационната инстанция счита, че юрисконсултското възнаграждение съответства на вида и количеството на извършена дейност от проц. представител на СДВР, както и на фактическата и правна сложност на спора.

Поради това обжалваното определение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН и чл. 221, ал. 2, предл. първо във вр. чл.236 АПК, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 74/05.01.2024 г., постановено по НАХД № 6032/2023 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Й. Е. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноси по делото.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 1012/18.03.2024 г. по НАХД № 6032/2023 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.